

Suzanne Vermeer

Super de luxe

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De lichten in de grote zaal van het Théâtre National de Nice weerkaatsten in de honderden kristallen champagneglazen op de witte damasten tafelkleden. Het zette de zaal in een fonkelende gloed. Heren in peperdure smokings en dames in de meest exclusieve haute couture deden hun best om op te vallen en vochten om de aandacht van de aanwezige fotografen en televisieploegen. Druppelvormige parels en glinsterende diamanten, de een nog groter dan de andere, hingen om slanke gebruide nekken en de oogverblindende décolletés waren een lust voor het oog. De zaal was versierd met licht- en donkerroze bloemen, roze zijden linten en zelfs de champagne die geschonken werd was roze.

Er klonk een luid applaus toen Mirabelle Dubois het podium op liep. De steenrijke vastgoedkoningin van Monaco droeg een speciaal voor haar ontworpen jurk van Versace waar vakkundig voor een vermogen aan diamantjes op was genaaid. Aan haar voeten droeg ze Louboutins en het ensemble werd gecompleteerd door oorbellen en een halsketting van Bulgari. Het licht in de overvolle zaal werd gedimd en het harde geroezemoes van pratende genodigden zakte af tot een zacht gezoem. Toen Dubois met haar strak gelakte wijsvinger op de microfoon in haar hand tikte, werd het muisstil. Je kon een speld horen vallen toen ze haar eerste woorden sprak om haar gasten te verwelkomen.

Vanuit de coulissen bekeek Dubois' dochter Jolie het al-

lemaal. Er viel een hoop op haar moeder aan te merken, dacht ze, maar de manier waarop ze binnen een paar tellen een volledige zaal met grote ego's stil kon krijgen, dwong respect en bewondering af. Ze kon niet ontkennen dat ze zelfs een beetje trots was. Het afgelopen jaar was zwaar geweest en het zag er niet naar uit dat de komende tijd veel makkelijker zou worden – de relatie met haar moeder was verstoord geraakt toen Jolie haar toenmalige vriend, nu echtgenoot, aan haar moeder had voorgesteld. Vanaf de eerste keer dat Albin Kamiński zijn toekomstige schoonmoeder een handkus had gegeven ter kennismaking, had Mirabelle hem verafschuwd. Toen Jolie haar op de vrouw af had gevraagd wat ze van haar nieuwe schoonzoon vond, had ze geantwoord dat de gladde, opschepperige praatjes van de Poolse diplomaat, waar haar dochter zo voor viel, geen vat op haar hadden. Dat ze al te veel van dit soort mannen was tegengekomen in haar leven. Op de vraag wat ze met 'dit soort' bedoelde, was het onverbiddelijke antwoord geweest: 'Zo glad als een aal, narcistisch, een en al gebakken lucht.'

Albin had al snel doorgehad dat zijn schoonmoeder hem liever vandaag dan morgen uit Jolies leven zag vertrekken en vanaf dat moment was zijn houding ronduit vijandig geweest. Hij had geen goed woord over voor Mirabelle en sprak openlijk uit dat hij liever niet had dat Jolie te veel contact had met haar moeder. Tot een jaar geleden had ze partij gekozen voor haar man. Toen haar moeder beweerde dat Albin had gelogen over zijn verleden had ze niet hem, maar haar moeder voor leugenaar uitgemaakt. Ze was blind geweest van verliefdheid en had klakkeloos alles geloofd wat Albin vertelde. Inmiddels wist ze dat haar moeder gelijk had gehad. Albin was niet de zoon van een Poolse ingenieur, zoals hij beweerde, maar een arme Poolse immigrant

die op zijn negentiende naar Londen was vertrokken. Op zoek naar een beter leven en een vrouw met vermogen. Met Jolie was hij met zijn neus in de boter gevallen.

Haar ogen dwaalden af naar de zaal en bleven hangen bij de man van wie ze eens zoveel had gehouden. Albin zat aan een van de voorste tafeltjes en op de lege stoel naast hem zou ze straks zelf plaatsnemen, nadat ze met haar moeder het podium had gedeeld. Ze zag het pokergezicht dat ze zo goed kende en was gaan verafschuwen – over niet al te lange tijd zou ze er nooit meer naar hoeven kijken. In het geheim bereidde ze met een paar peperdure advocaten van haar moeder een scheiding voor. Het gros van haar kapitaal was door ingewikkelde constructies die ze niet eens wilde begrijpen al veiliggesteld. Albin zou uit haar leven worden verbannen met een flinke zak geld, daar ontkwam ze niet aan, maar het was haar elke euro waard. Vanavond zou echter niemand iets merken van wat er zich achter de coulissen afspeelde. Vanavond zouden ze allemaal stralend in de schijnwerpers staan voor het goede doel, ook al was het niets dan schone schijn.

Ze was toe aan rust en bezinning. De kanker in haar rechterborst had haar twee jaar geleden bijna het leven gekost. Het had een aantal dingen, waaronder haar huwelijk, in een ander perspectief gezet. Ook de relatie met haar moeder was veranderd. Er was nog een lange weg te gaan, maar de eerste stappen in de goede richting waren gezet. Het gala dat haar moeder vanavond organiseerde was daar een voorbeeld van. De opbrengst was bestemd voor een nieuwe, geavanceerde kinderkankerafdeling in het Hospital L'Archet in Nice, het ziekenhuis waar Jolie zelf onder controle stond van de beste oncologen en waar ze haar chemotherapie had ondergaan. Jolie had iets terug willen doen voor het ziekenhuis en haar moeder had meteen gehoor gegeven aan haar

wens door dit benefietgala te organiseren en haar rijkste en invloedrijkste vrienden te vragen plaats te nemen in het organisatiecomité.

Jolies moeder was er maanden druk mee geweest en vanavond was dan eindelijk de grande finale. Toegangskaartten kostten vijftienhonderd euro per stuk, wat een schijntje was voor de beroemde filmsterren, popsterren en zakenlui die aanwezig waren. Voor het gros van de vips was zien en gezien worden de voornaamste reden om hier vanavond te zijn en het goede doel was voor hen van ondergeschikt belang, maar dat kon moeder en dochter niets schelen zolang ze hun portemonnee maar trokken bij de veiling die zo meteen zou plaatsvinden. Er kon onder andere geboden worden op een etentje met George Clooney, een zangles van Beyoncé, een exclusieve lunch op het jacht van prins Albert van Monaco en een cursus fotografie van 's werelds beroemdste modefotograaf Mario Testino. Arnold Schwarzenegger was veilingmeester en zou geassisteerd worden door Gwyneth Paltrow.

Dubois was begonnen met het laatste stukje van haar speech, waarin ze een paar zinnen wijdde aan haar dochters eigen ziekteproces en haar roemde om haar moed en kracht. Jolie probeerde haar emoties te beteugelen. De woorden van haar moeder raakten haar meer dan ze wilde toegeven. Ze haalde een keer diep adem en stapte toen het podium op. De mensen in de zaal gaven haar een staande ovatie. Haar eigen man stond als laatste op. Ze rechtte haar magere rug en liep naar haar moeder toe. De twee vrouwen omhelsden elkaar ten overstaan van de zaal en ze stond toe dat haar moeder haar hand pakte en in de lucht hield alsof ze net een bokswedstrijd had gewonnen. Toen ze oogcontact zocht met Albin, keek hij weg.

Mirabelle Dubois liep in gedachten naar de antracietkleurige Bentley Mulsanne die bij de artiesteningang van het theater stond. Ze had gekozen voor een stille aftocht na de enerverende avond. Haar keel was rauw van de vele gesprekken die ze had gevoerd en haar polsen waren overbelast door het ontelbare schudden van handen, waar ze als gastvrouw niet onderuit kwam. Ze bewoog wat met haar kaken om haar lippen een beetje te laten ontspannen. Het voelde alsof haar mondhoeken de hele avond door elastiekjes achter haar oren in een lach waren getrokken, maar het was het allemaal dubbel en dwars waard geweest. De opbrengst van de veiling had al haar verwachtingen overtroffen en was bijna net zo hoog geweest als de tientallen miljoenen die het jaarlijkse benefietgala van Leonardo di Caprio opbracht. Met de donatie die ze zelf ter plekke nog had gedaan, zou ze Leo zelfs gaan toppen.

Glimlachend hoorde ze haar langharige Pyrenese herdershond Élodie op de achterbank janken van blijdschap, terwijl haar chauffeur alvast de auto startte. Ze wist dat het hem moeite kostte om niet uit te stappen en de deur voor haar open te houden, maar ze had dat hem uitdrukkelijk verboden. Het zat nou eenmaal in haar aard om alles wat ze zelf kon, ook zelf te doen. Ze mankeerde niks aan haar handen en het feit dat ze miljarden op de bank had staan, was in haar ogen geen excuus om anderen voor je te laten rennen.

‘Heeft u een goede avond gehad, mevrouw?’

‘Beter kon niet, Mo,’ zei ze lachend terwijl ze de natte neus van Élodie tegen haar wang voelde. ‘Alles liep op rolletjes.’

‘Dat kan ook niet anders als u de organisatie in handen heeft, mevrouw.’

‘Charmeur.’

‘Naar huis dan maar, mevrouw?’

Ze keek haar trouwe chauffeur dankbaar aan en knikte. 'Ja, Mo, niets liever dan dat.'

Mo zette de auto in zijn eerste versnelling en draaide vervolgens de weg op, maar vrijwel meteen moest hij afremmen toen een man met een baseballpet op brutaal, vlak voor hen langs, de weg overstak. Op hetzelfde moment verscheen aan de linkerkant van de Bentley een tweede man. Mirabelle werd zich plotseling bewust van een eigenaardige stilte in de straat, alsof alle nachtelijke geluiden in één klap tot zwijgen waren gebracht, en ze draaide haar hoofd naar links.

In de handen van de man lag een jachtgeweer. De afgezaagde loop was op haar borst gericht en ogen met een gewetenloze blik keken haar recht aan.

Het was geen loos dreigement, schoot het door haar hoofd. Hij wil me echt vermoorden.

Reginald...

De ruiten van de peperdure auto versplinterden in duizend stukjes toen het geweer twee keer kort achter elkaar werd afgevuurd. De bovenlichamen van de vrouw en haar chauffeur werden aan stukken gereten door hagel en glassplinters, en nog voordat de echo van de schoten was weggestorven, hadden de twee hun laatste adem uitgeblazen. In de doodse stilte die volgde sukkelde de donkere Bentley als een vermoeide oude man stapvoets verder, om zo'n tien meter verderop tegen een stoerprand tot stilstand te komen. Op datzelfde moment kwam een scooter met grote snelheid de hoek om rijden. Met piepende banden kwam hij tot stilstand bij de schutter, die kalmpjes achterop stapte. De man zat amper of de scooter schoot alweer weg.

Het hele incident had niet meer dan dertig seconden in beslag genomen.

Terwijl in de verte de eerste sirenes te horen waren, jankte

op de achterbank van de Bentley een hond. Later zou iedereen die in de buurt was geweest in geuren en kleuren aan de pers vertellen wat er die avond precies was gebeurd, maar de politie had weinig aan al die verhalen. Onderzoek wees uit dat geen van de getuigen het gezicht van de schutter had gezien – in alle commotie waren alle ogen gericht geweest op de slachtoffers van de schietpartij.

Deel 1

1

Michelle zat met een geconcentreerd gezicht naar de dansende letters voor haar ogen te staren. Op de eenvoudige witte plastic klaptafel waar ze aan zat, lagen een paar opengeslagen tweedehands studieboeken en talloze velletjes aantekeningen, nauwelijks leesbaar door het kriebelige handschrift. Zonder op te kijken greep haar hand opzij naar de halfvolle mok met koffie. Ze had niet eens door dat de sterke cafeïnedrank koud was geworden en eigenlijk nergens meer naar smaakte. Als ze haar examens had gehaald, zou ze wel weer eens de tijd nemen om uitgebreid van haar koffie te genieten, misschien zelfs van een cappuccino. Maar niet nu.

Ze hoorde hoe een deur openging en weer zachtjes in het slot viel. Afwezig haalde ze een hand door haar korte zwarte haren en legde haar hoofd even op tafel. Even een paar seconden haar ogen dicht. Ze had het gevoel dat ze een hoofd als een watermeloen had, zwaar van de kennis die ze er vannacht in had gestampt, en ze was te moe om het te dragen.

‘Ontbijtje, Mimi,’ klonk de vrolijke stem van Sacha.

‘Geen tijd,’ mompelde ze. ‘Geen honger ook. Te veel letters gevreten.’

‘Onzin. Dan maak je maar tijd. Een motor heeft af en toe ook brandstof nodig.’ Net toen ze de mok koffie weer aan haar mond wilde zetten, pakte Sacha hem bij haar vandaan.

‘Volgens mij heb je al meer dan genoeg gehad. Je pupillen rollen bijna uit je ogen.’

‘Geef terug,’ antwoordde ze geërgerd. ‘Je bent mijn moeder niet. Ik heb dat spul nodig om overeind te blijven.’

‘Laat me dan in elk geval een verse pot voor je zetten.’

Michelle haalde haar schouders op en liet haar mok meenemen. In een mum van tijd stond-ie dampend en gevuld weer voor haar neus. Ze pakte het suikervaatje en schonk er flink op los tot Sacha het afpakte. ‘Zo is het wel genoeg.’

‘Hè, laat me nou toch even.’

‘Ik heb beloofd goed op je te passen en ik neem mijn taak heel serieus.’

‘Je mag dan twee jaar ouder zijn, maar dat wil niet per se zeggen dat je ook wijzer bent.’

‘Aan jouw talenknobbel kan niemand tippen,’ paaide Sacha. ‘Maar ik heb weer andere kwaliteiten.’

Michelle grinnikte.

‘Hoe laat moet je?’

‘Om één uur.’ Michelle wreef in haar rode ogen. ‘Ik zou echt bijna een moord doen voor een beetje slaap. Bijna.’

Sacha liep naar het midden van de kleine woonkamer en stak theatraal een hand naar haar uit. “Nooit zal slaap haar zware ogen dicht doen vallen, nacht noch dage; eeuwig moet zij die doem dragen.”

‘Alsjeblieft, ik kan geen *Macbeth* meer horen of zien.’ Michelle legde haar hoofd weer op tafel. Het omslag van haar boek drukte in haar wang. ‘Ik vind het zo spannend. Ik ben zo bang om te falen.’

“Wij falen? U moet alleen uw moed op het scherpste spannen, en falen doen wij niet,” citeerde Sacha weer uit *Macbeth*. ‘*Cold feet*. Ik heb er ook altijd last van. Maar je kunt dit. Wij kunnen dit. Je weet waar we het voor doen en van hoever we gekomen zijn.’

Michelle knikte. ‘Dat is nou juist het punt. Ik wil niet terug naar wat is geweest. Ik wil alleen nog maar vooruitkijken...’ even zweeg ze ‘... maar ik wil ook niemand teleurstellen.’

‘Zorg vooral ook dat je jezelf niet teleurstelt. Minstens zo belangrijk.’

‘Mmm. Heb je onze vriend nog gesproken?’

‘Ja, we worden morgenavond om zeven uur opgehaald. Alles verloopt nog volgens planning.’

‘We kunnen echt niet meer terug, hè?’ vroeg ze tegen beter weten in.

‘Je weet zelf het antwoord op die vraag. Over een paar weken ziet de wereld er heel anders en als het goed is, een stukje mooier uit. “Als u de kiem des tijds doorschouwen kunt, weet welk zaad groeien zal, en welk zaad niet...”’

“Spreek dan tot mij, die niets verwacht of vreest, geen gunst maar ook geen haat,” nam Michelle het met haar beste toneelstem en een perfect Engels accent over.

‘Die Shakespeare had het nog niet zo slecht bekeken,’ zei Sacha lachend.

‘Ja, ik weet het ook wel, maar toch moet ik telkens denken aan wat er allemaal mis kan gaan.’

‘Leven vanuit angst is heel vermoeiend.’

‘Vroeger was ik nergens bang voor, maar toen had ik ook niets te verliezen. Ik denk dat dat het hele punt is. Hoe meer je te verliezen hebt, hoe meer beren je op de weg ziet.’

‘Ik denk dat je daar wel gelijk in hebt. Maar zorg dat de angst je niet verkrampt, want dan wordt het gevaarlijk.’

‘Ik doe mijn best.’

Michelle pakte haar trainingsjack van de stoel naast haar toen er een rilling van haar schouders naar haar armen trok. ‘Spanningskou’ noemde ze dat. Ze had er al haar hele leven last van.

‘Ik weet precies wat jij nodig hebt.’

Sacha verdween naar de keuken en na een paar minuten zette de heerlijke geur van roerei Michelles neusgaten op scherp. Toen daar ook de geur van geroosterd brood bij kwam, merkte ze pas hoeveel honger ze eigenlijk had. Gretig viel ze even later aan op het bord dat Sacha voor haar neus zette en heel even dacht ze helemaal nergens anders aan dan aan het vullen van haar maag. Niet aan het examen waar ze niet klaar voor dacht te zijn en niet aan de tijd die daarna wachtte en haar al weken slapeloze nachten bezorgde. Haar voortanden zakten aangenaam weg in de dikke laag gesmolten zoute roomboter die de toast een beetje week maakte. Ze gromde goedkeurend.

‘Geniet er nog maar even van, straks staat er iets heel anders op het menu.’

‘Ik overleef het wel,’ antwoordde ze met volle mond terwijl een vettige druppel gesmolten boter langs haar kin droop. Ze wist hem nog net met haar vinger op te vangen voordat hij op haar jas drupte.

Sacha grijnsde.

‘Wat ga jij vandaag doen?’ vroeg Michelle.

‘Een beetje inpakken, nog wat shoppen, een paar laatste telefoontjes plegen en duimen voor jou.’

‘Ik zal het nodig hebben,’ verzuchtte ze.

‘Waarschijnlijk slaag je cum laude. Als dit allemaal achter de rug is, gaan we werken aan je zelfvertrouwen.’

‘Het zit zo ingebakken om mezelf naar beneden te halen. Als je bijna je hele leven hoort dat je niks voorstelt en waardevol uitschot bent, dan ga je het op een gegeven moment geloven.’

‘Weet je wat het mooie is?’

‘Nou?’

‘Je leven is nog lang genoeg om een andere mindset te krijgen.’

‘Denk je? We lopen gevaar, hè. Dat weet je.’

‘Ik heb het volste vertrouwen in een goede afloop.’

‘Op hoop van zegen dan maar.’

Michelles hand ging automatisch naar het kruisje van haar moeder dat aan het ragfijne zilveren kettinkje hing dat ze altijd onder haar kleren droeg.